

Ayşe Ayık
Sınıf Öğretmeni / Yardımlaşma

Küçük Yardımlar Büyük Mutluluklar

Bir zamanlar, güneşin aydınlattığı güzel bir ormanda, birbirinden farklı hayvanlar dostça yaşırdı. Bu ormanın sakinleri arasında leylek Leyla, güvercin Gül ve tavşan Tık Tık vardı. Üçü de iyi arkadaşlardı ve her zaman birbirlerinin yanında olurlardı. O gün hava sıcacıktı, çiçekler mis gibi kokuyor, kelebekler ormanda neşeyle uçuyordu. Leyla, uzun bacaklarıyla nehir kenarında serinlemeye çalışırken hafif bir rüzgâr esti ve bir ses duydu. Bu, güvercin Gül’ün sesiydi.

Gül, çok üzgün görünüyordu. Hemen Leyla’ya doğru kanat çırparak yaklaştı.

“Leyla! Leyla!” diye seslendi. “Ne olur yardım et! Bir serçe zor durumda.”

Leyla endişeyle kanatlarını açıp, “Ne oldu Gül? Neden bu kadar üzgünsün?” diye sordu.

Gül, ağlamaklı bir sesle anlatmaya başladı: “Küçük bir serçe gördüm, gagasına ip dolanmış. Uçmaya çalıştı ama düşüp duruyor. Ona yardım edemiyorum. Ne olur benimle gel!”

Leyla, Gül’ün endişesine kayıtsız kalamazdı. “Tabii ki yardım ederim!” diyerek hemen Gül’ün tarif ettiği ağaca doğru kanat çırpı. Ağaç, ormanın en sık dallarından birine sahipti. Leyla yukarıya baktı ve küçük serçeyi gördü. Gagasına ip dolanmış, çaresiz bir şekilde dalda oturuyordu.

“Merak etme, seni kurtaracağız!” diye seslendi Leyla. Uzun gagasını dikkatlice uzatarak ipi çıkarmaya çalıştı. Ancak ip çok sıkıydı ve bir türlü çözülmüyordu. Leyla bir

süre uğraştıktan sonra, “Bu iş düşündüğümde zor. Daha fazla yardıma ihtiyacımız var,” dedi.

Tam o sırada, ormanın çimenlerinde hoplayıp zıplayan tavşan Tık Tık, olan biteni fark etti ve hızla yanlarına geldi.

“Ben de yardım ederim!” diye bağırdı. Güçlü dişleriyle her türlü şeyi kemirebilen Tık Tık, hemen işe koyuldu. Tık Tık, dallara tırmanmakta ustaydı. Leyla’nın işaret ettiği yere doğru atlayıp ipi kemirmeye başladı. Ancak ipin çözülmesi düşündüğünden daha fazla zaman aldı.

Gül, aşağıdan kanatlarıyla dalları sabitleyerek yardım etmeye çalıştı. Hep birlikte büyük bir çabayla ipi çözmeyi başardılar. Serçe özgürlüğüne kavuştu ve neşeyle kanat çırparak uçtu.

“Çok teşekkür ederim!” diye cıvıladı serçe. “Siz olmasaydınız kurtulamazdım. Hepiniz gerçekten çok iyi arkadaşsınız!”

Leyla, gülümseyerek, “Biz dostuz. Dostlar her zaman birbirine yardım eder,” dedi.

Tık Tık, kulaklarını dikerek, “Birlikte çalışınca her şeyin üstesinden gelebiliriz,” diye ekledi.

O sırada serçe, “Bu güzel davranışınızın karşılığında size bir teşekkür etmek istiyorum. Şu ilerde, güneşin altında büyüyen meyveler buldum. Onları sizinle paylaşmak isterim,” dedi.

Hep birlikte serçenin peşine düştüler. Ormanın derinliklerinde, büyük ve tatlı çileklerin bulunduğu

bir alana ulaştılar. Meyveler öylesine tatlıydı ki, hepsi ellerinden geldiğince yemek için sabırsızlandı.

“Bunlar harika görünüyor!” dedi Gül, bir çileğİ gagasında taşıyarak.

Leyla, kanatlarını açarak, “Bu meyveler, birlikte çalışmanın ödülü gibi,” diye konuştu.

Tık Tık, çilekleri kemirirken, “Bir daha ihtiyaç duyan biriyle karşılaştığımızda, hiç tereddüt etmeden yine yardım ederiz,” dedi.

O gün, sadece Leyla, Gül ve Tık Tık için değil, tüm orman için bir ders oldu. Yardımlaşmanın ve birlikte hareket etmenin, dostluk bağlarını nasıl güçlendirdiğini herkes görmüş oldu.

Aradan günler geçti, ancak bu olay ormanda yaşayan herkesin dilindeydi. Artık hayvanlar, birbirine daha çok yardım etmeye başladı. Örneğİn, sincaplar cevizlerini paylaşırken, karıncalar yuvalarını daha güçlü hale getirmek için ekip çalışması yapıyordu.

Leyla, Gül ve Tık Tık, yardımlaşma ve dostluk sayesinde ormanın daha huzurlu bir yer haline geldiğini gördükçe mutlu oluyorlardı. Her gün, ihtiyaç duyan birini görmek için ormanda dolaşıyor, yardımlarını esirgemiyorlardı.

O güzel orman, yardımlaşmanın sıcaklığıyla dolup taşarken, herkes mutlu ve huzurlu bir hayat sürdürdü.